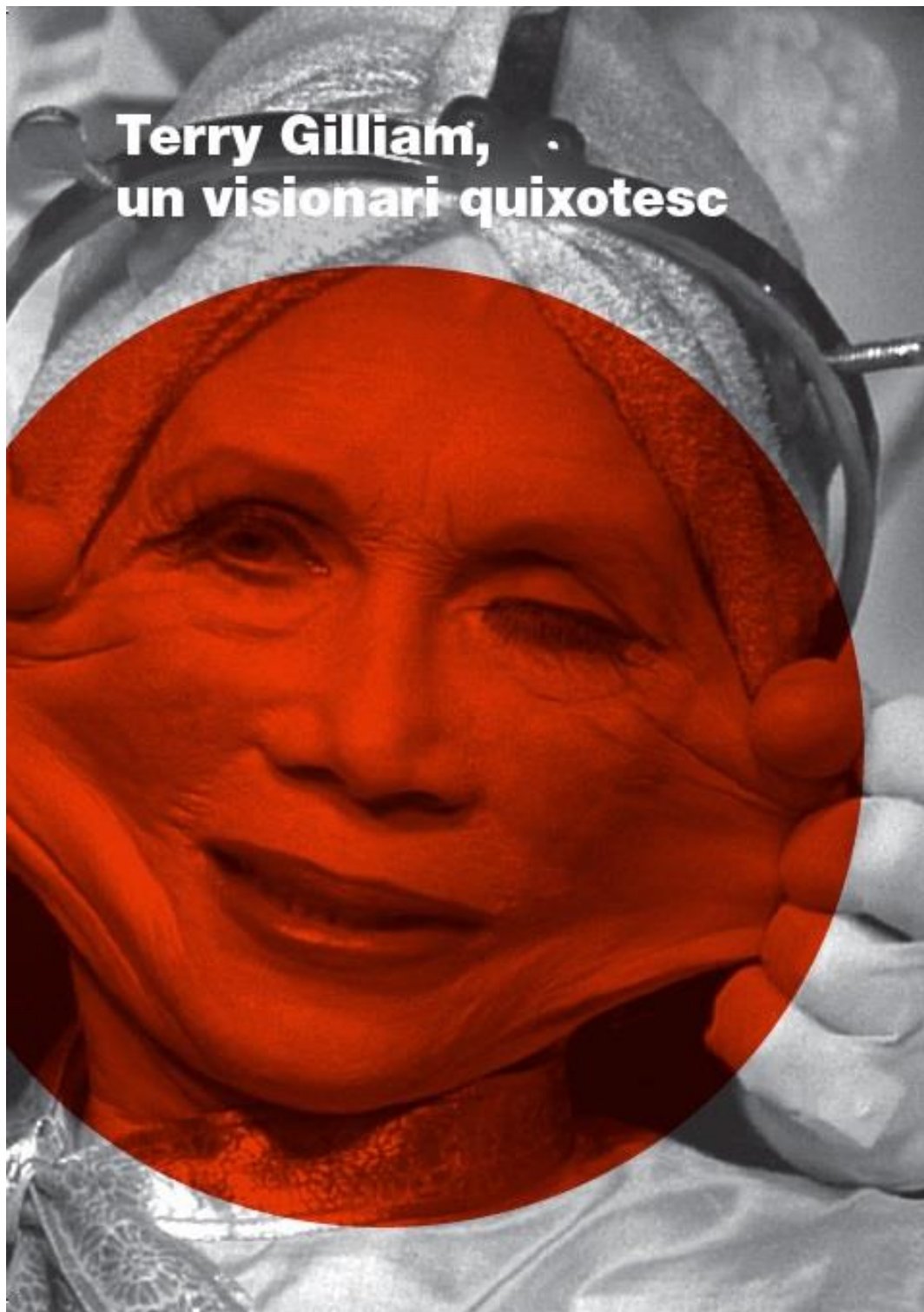

Terry Gilliam. Retrospectiva
Març - abril 2019

Terry Gilliam, un visionari quixotes

És el membre dels Monty Python que ha tingut una carrera més personal i intensa fora del grup còmic. Un cineasta excessiu, amb una obra que sempre es mou en universos fantàstics, barrocs, plens d'imaginació i humor, com els de *Brazil*, *Les aventures del baró Munchausen* o *El rei pescador*.

Presència de Terry Gilliam a la FilmoTeca:

Dimarts 12 de març

18.00 h. Presentació al públic de *Lost in la Mancha* a la Sala Laya

20.00 h. Presentació i col·loqui de *The Man Who Killed Don Quixote* a la Sala Chomón

Dimecres 13 de març

18.30 h. Classe magistral “Desmuntant Terry Gilliam”, a càrrec de Teresa Font, muntadora de *The Man Who Killed Don Quixote*, a la Sala Laya. Sessió gratuïta

20.00 h. Presentació al públic de *Twelve Monkeys* a la Sala Chomón

En cadascun dels seus films, Terry Gilliam traspassa el mirall d'Àlícia per explorar la relació entre realitat i fantasia oferint-nos una visió única i pertorbadora del món, amb personatges extravagants que s'endinsen en la part més fosca i descoratjadora de la humanitat. Cineasta de l'excés i d'idees barroques, és un visionari quixotes que no dubta a barallar-se amb la malastrugança i altres molins de vent per dur a terme els seus projectes ambiciosos, fet pel qual és considerat un *enfant terrible* a Hollywood.

Antic membre del grup còmic Monty Python i ocasional director d'òpera (al Liceu es va poder veure el 2105 el seu muntatge de *Benvenuto Cellini* de Berlioz), és un home orquestra del cinema que també destaca en les facetes d'il·lustrador, animador, guionista i actor. Un somniador rebel que desafia la imaginació a partir de la fascinació pel desconegut, la preocupació per la llibertat individual, el compromís ideològic i la creació d'universos màgics i exuberants poblats per criatures grotesques on, sobretot, mai no falta l'humor.

Nascut a Minnesota el 22 de novembre de 1940, en plena adolescència es va traslladar a Califòrnia, on va començar a desenvolupar una desbordant creativitat visual, amb influències tan dispars com Méliès, Disney o la revista *MAD Magazine*, que va materialitzar com a il·lustrador primer a la revista universitària *Fang* i posteriorment a *Help!* quan es va instal·lar a Nova York, a més de desenvolupar feines en la indústria publicitària. A finals dels 60 va marxar a Londres on, a través de John Cleese va entrar en contacte amb el col·lectiu que es convertiria en un dels grups més trencadors de l'humor britànic, els Monty Python, que van ser tota una revolució des del seu xou a la BBC, *Monty Python's Flying Circus*. En primera instància Gilliam hi feia d'actor i s'encarregava de les animacions, però ja en la primera incursió plenament cinematogràfica del grup, *Monty Python and the Holy Grail*, va assumir tasques de direcció juntament amb Terry Jones. “Des de bon principi vaig sentir que posseir la cadira del director era més una font d'alegries que d'ansietats. M'agrada patir certa pressió quan estic treballant: aquesta mateixa tensió em manté centrat en el que és fonamental, així m'és impossible perdre'm en una massa d'infinites possibilitats”, reconeix Gilliam en les seues llibres autobiogràfic de “memòries prepòstumes” *Gillianismos* (Malpaso, 2015). No és estrany doncs que sigui el membre el grup que, lluny dels seus companys, ha desenvolupat una carrera més extensa i coherent com a director. Una filmografia que bascula, sempre amb humor, entre la realitat i la fantasia, plantejant viatges en el temps i l'espai per universos visionaris i sempre sorprenents.

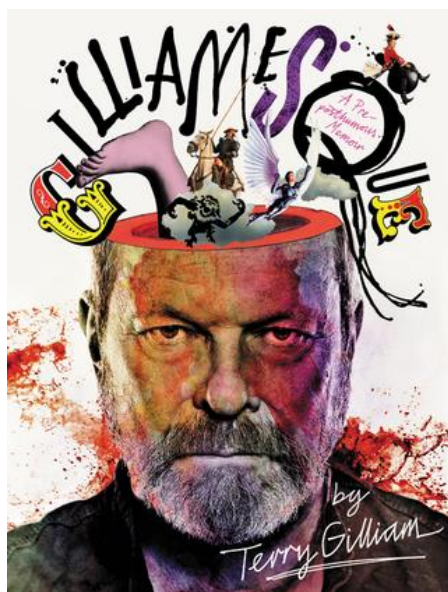
“Desmuntant Terry Gilliam” amb la muntadora Teresa Font

Aprofitant la presència del cineasta a la Filmoteca de Catalunya, Teresa Font, muntadora del darrer film de Gilliam, *The Man Who Killed Don Quixote*, oferirà una classe magistral dimecres 13 de març a les 18.30 h, en què abocarà la seva experiència com una de les professionals més importants del muntatge dins del cinema espanyol. Ha col·laborat amb directors com Joaquim Jordà, Bigas Luna, Imanol Uribe, Álex de la Iglesia, Ramón Salazar, i especialment Vicente Aranda, i el seu darrer treball ha estat el muntatge de la nova pel·lícula de Pedro Almodóvar, *Dolor y gloria*.

La sessió també servirà per presentar el llibre *Respirar con la imagen. Conversaciones de montaje con Teresa Font*, de Xose Prieto Souto i Gabriel Doménech González, que seran presents a l'acte. Es tracta del catorzè títol de la col·lecció Cuadernos Tecmerin, editats pel grup d'investigació Televisión-cine: memoria, representación e industria de la Universidad Carlos III de Madrid, en col·laboració amb el projecte I+D+i “Cine y televisión en España 1986-1995: modernidad y emergencia de la cultura global” i la Filmoteca de Catalunya.

Gilliam vist per Gilliam

El 2015 Terry Gilliam va publicar unes “memòries prepòstumes” al llibre *Gilliamesque, Gillianismos* en la versió en castellà editada per Malpaso (2015).

Aquests són alguns fragments del text autobiogràfic que il·lustren la visió, plena d’ironia i lucidesa, que té el cineasta de la seva professió i la seva trajectòria, les seves influències i els paisatges, humans i físics, que l’han envoltat:

“Una de las cosas que marcaron mis años en Nueva York fue mi asombro al descubrir el cine extranjero (desde las comedias de Ealing hasta Kurosawa o las películas de Buñuel) y darme cuenta de que no todo el mundo tenía que parecerse a Rock Hudson o a Doris Day (o a Jerry Lewis y Dean Martin). Ni filmarse en color. Devoro las retrospectivas de Chaplin y salgo de las películas de Serguéi Eisenstein ensimismado y pensando «¡vaya!, menudos ángulos...»”

“Si te has pasado gran parte de tu vida fantaseando con el Castillo de la Bella Durmiente, inevitablemente, los castillos de verdad te decepcionan un poco, pero mis viajes por Europa eran una especie de versión ampliada de mis excursiones infantiles a Stoney Point: una ocasión de apreciar la naturaleza incompleta de algo, donde tu imaginación se encarga de llenar los huecos. Por eso me encantan las ruinas: las ruinas son como estatuas rotas, con las que a veces tienes una impresión más vívida de las partes que faltan que de las piezas que se conservan. Salir de los confines de Europa y aventurarme en los zocos de Estambul, Marruecos y Tánger, con todo su bullicio y sus estrechos espacios, fue como entrar en otra dimensión.”

“Estados Unidos, el país que había considerado mi hogar mis primeros veintisiete años de vida, terminaría siendo un lugar que visitaría con cierta frecuencia pero donde no volvería a vivir jamás. La primera desilusión fue el final de mi romance con Disneylandia. El inicio de nuestra separación fue cuando decidieron cerrar la isla de Tom Sawyer después del anochecer, pues en sus Cuevas, sin supervisión y abiertas durante la noche, la gente se lo pasaba mejor de lo que supuestamente debía pasárselo. Pero la gota que colmó el vaso fue cuando Glenys y yo fuimos a Anaheim en un viaje organizado para que la prensa viera una atracción recién estrenada. Su nombre era *Piratas del Caribe*. Mi decepción con Disney estará por siempre unida a la degradación de Johnny Depp parodiándose a sí mismo en grandes producciones. Se cierra el círculo.”

“Me encantaba el bullicio de aquel mundillo: los pubs abrían toda la noche para que los impresores pudieran saciar su insaciable sed y, a pesar de que a nuestro alrededor se apilaran los estratos de tantas civilizaciones anteriores, también pasaban muchas cosas modernas y excitantes. Con la forma de las calles y la escala de los edificios me sentía muy a gusto: Nueva York me había resultado abrumadora, pero la escala de Londres era mucho más humana. (...) A finales de los sesenta, también bien entrada la década de los setenta, Londres funcionaba como una Ciudad Antigua. Las cosas todavía se hacían aquí y había una economía verdaderamente mixta, pero de repente (y sospecho que Margaret Thatcher tuvo algo que ver con eso) los artesanos y los obreros empezaron a no ser necesarios. Todo se transformó en industrias de servicios sin nada que servir.”

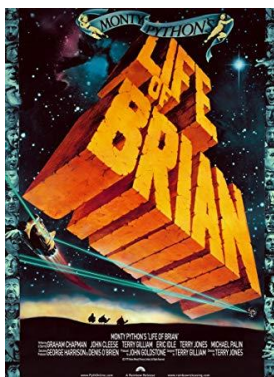
“La clave de la comedia británica es que uno no tiene miedo a hacer el imbécil ni posee un propósito social elevado. La intención es hacer el tonto para que la gente se ría y no tanto perseguir un objetivo político concreto (aunque, para ser justos, cuesta más torturar a alguien sólo con sentido del humor), pero, cosa curiosa, los humoristas no se permitían el lujo de cargarse del todo el *statu quo* porque entonces se hubieran quedado sin nada de que burlarse, sin nada con que divertirse.”

“Ser parte de un grupo y ver cómo poco a poco salía algo en lo que trabajábamos juntos era muy emocionante, especialmente para mí, porque los otros cinco se conocían de antes, mientras que yo era el extranjero que había recorrido un largo camino para, inesperadamente, llegar a un sitio donde la gente entendía de verdad su trabajo. Estaba encantado de ser el blanco de sus bromas por mis infortunios lingüísticos porque se daba por sentado que todos compartíamos la misma visión humorística del mundo. No sé si esto era cierto o no, pero yo sentía que sí y nada te da mayor confianza que sentir que has encontrado tu público.”

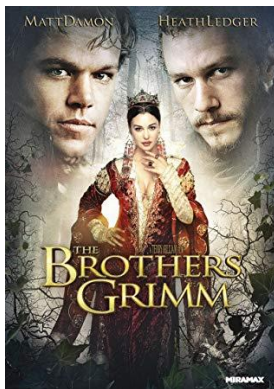
“El peligro de convertirse en una persona de éxito es que se da por supuesto que puedes repetir fácilmente aquello que te lo ha hecho alcanzar. Y quizá uno empieza a sentir esa exigencia como una terrible presión. (...) Por eso me he esforzado tanto en no tener éxito de manera continuada, eso es mucho más seguro.”

“Monty Python nunca fue cosa de una persona en particular, sino de los seis juntos, lo cual hacía que lleváramos mejor la presión. La gran ventaja de lograr tanto éxito colectiva y no individualmente es que todos podíamos cachondearnos de los demás y eso nos mantenía más centrados que nunca.”

“Desde un principio sentí que poseer la silla del director era más una fuente de alegrías que de ansiedades. Me gusta sufrir cierta presión cuando estoy trabajando: esa misma tensión me mantiene centrado en lo fundamental, así me es imposible perderme en una masa de infinitas posibilidades.”

“De todas nuestras películas, *La vida de Brian* es la que más nos divirtió: sin duda alguna, es la película que más improvisaciones tiene. Y cuando se estrenó y provocó tantos problemas, sentimos entrar en el paraíso. El hecho de que los católicos, los protestantes y los judíos marcharan juntos en protesta por el tratamiento sacrílego de importantes temas religiosos fue como poner la guinda al pastel. Hay que esforzarse mucho para que todos esos tíos se pongan de acuerdo. Nosotros lo conseguimos ofendiéndoles por igual.”

“Cuando creces (como yo) con los cuentos de los hermanos Grimm y la Biblia, es muy probable que acabes considerando tu deber mejorar el mundo. Y creo que es por eso, a pesar de la frecuencia con que recorro a la ironía y el sarcasmo, por lo que mis películas siempre han sido receptáculos de idealismo, tanto por su proceso de realización como por los temas que tratan. A menudo el cinismo puede ser un modo de ocultar la incapacidad propia para las grandes obras. En cierto modo creo que fue eso lo que me atrajo hacia el sentido del humor británico, porque es una reacción casi patentada por los ingleses: fracasaron como imperio, pero, después, al aprender a aceptar el fracaso y a reírse de él, lo convirtieron casi en algo positivo.”

“En mi opinión, siempre que tengan la seguridad de estar en buenas manos y de sentirse protegidos (es decir, de saber que sus fallos no se utilizarán), los buenos actores están deseando abrirse por completo. Mi experiencia es que, en cuanto confían en mí, trascienden los límites de la ‘salud y seguridad’ de su carrera. Por algo se los llama *players* [‘intérpretes’, pero también ‘jugadores’] y mi trabajo consiste en crear un patio de recreo que sea seguro para que no se den de bruces contra el suelo.”

“En la «comedia» *Perdidos en la Mancha* (como me la describió en un festival de cine una mujer que después quedó consternada al descubrir que esos sucesos mortificantes habían ocurrido de verdad y no eran una elaborada broma cinematográfica), yo interpretaba el personaje de Terry Gilliam, un papel que llevaba preparando con más o menos eficacia a lo largo de mis (para entonces) sesenta y pico años en este planeta. Aquella fue (literalmente) la actuación de mi vida, ya que en todos los rincones del mundo rompí el corazón del público, que sufrió a mi lado por todos los artistas de este triste y patético mundo.

Sessions del cicle ‘Terry Gilliam, un visionari quixotesc’:

Lost in La Mancha Keith Fulton, Louis Pepe, 2002	Dimarts 12 de març / 18.00 h <i>Presentació a càrrec de Terry Gilliam</i>
The Man Who Killed Don Quixote <i>El hombre que mató a Don Quijote</i> Terry Gilliam, 2018	Dimarts 12 de març / 20.00 h <i>Presentació a càrrec de Terry Gilliam</i>
Classe magistral: “Desmuntant Terry Gilliam”	Dimecres 13 de març / 18.30 h <i>Presentació a càrrec de Teresa Font</i> Sessió gratuïta
Twelve Monkeys <i>Dotze micos</i> Terry Gilliam, 1995	Dimecres 13 de març / 20.00 h <i>Presentació a càrrec de Terry Gilliam</i> Divendres 15 de març / 19.30 h
And Now for Something Completely Different <i>I ara quelcom completament diferent</i> Ian Macnaughton, 1971	Dijous 14 de març / 21.30 h Dissabte 16 de març / 22.00 h
Brazil Terry Gilliam, 1984	Diumenge 17 de març / 19.00 h Dijous 21 de març / 20.00 h
Jabberwocky <i>La bestia del reino</i> Terry Gilliam, 1977	Dimarts 19 de març / 18.30 h Dimecres 20 de març / 21.30 h
Monty Python and the Holy Grail <i>Los caballeros de la mesa cuadrada y sus locos seguidores</i> Terry Jones, Terry Gilliam, 1974	Divendres 22 de març / 22.00 h Dissabte 23 de març / 19.00 h
Time Bandits <i>Los héroes del tiempo</i> Terry Gilliam, 1981	Dijous 28 de març / 20.00 h Dissabte 6 d’abril / 19.00 h
The Fisher King <i>El rei pescador</i> Terry Gilliam, 1991	Divendres 29 de març / 17.00 h Dijous 4 d’abril / 21.30 h
The Adventures of Baron Munchausen <i>Les aventures del baró Münchhausen</i> Terry Gilliam, 1988	Dimarts 2 d’abril 21.30 h Diumenge 14 d’abril / 16.30 h
Fear and Loathing in Las Vegas <i>Por i fàstic a Las Vegas</i> Terry Gilliam, 1998	Dimecres 3 d’abril 21.30 h Dissabte 27 d’abril / 19.30 h
The Brothers Grimm <i>Els germans Grimm</i> Terry Gilliam, 2005	Diumenge 7 d’abril / 21.30 h Divendres 19 d’abril / 19.00 h
The Imaginarium of Doctor Parnassus <i>El imaginari del doctor Parnassus</i> Terry Gilliam, 2009	Dimecres 10 d’abril / 21.30 h Dimarts 23 d’abril / 18.30 h
The Zero Theorem <i>Teorema zero</i> Terry Gilliam, 2013	Dijous 18 d’abril / 21.30 h Diumenge 21 d’abril / 19.00 h

Terry Gilliam, un visionari quixotes **Les pel·lícules de la retrospectiva**

Lost in La Mancha

Keith Fulton, Louis Pepe, 2002. Int.: Jeff Bridges(narrador), Jean Rochefort, Terry Gilliam, Johnny Deep. Gran Bretanya-EUA. VOSC. 93'. Blu-ray.

“Inspirat documental que recull els problemes que van obligar a aturar l’adaptació del Quixot que estava rodant Terry Gilliam. De la mà de Gilliam, inclou alguna escena d’animació portentosa; amb la ploma de Doré dibuixa ventes i cavalls, afegeix *storyboards*,

ninots i vestuari, i amb la càmera de Pecorini ens regala alguns retalls de la pel·lícula que mai no va existir” (Edmon Roch).

Dimarts 12 de març / 18.00 h

Presentació a càrrec de Terry Gilliam

The Man Who Killed Don Quixote *El hombre que mató a Don Quijote*

Terry Gilliam, 2018. Int.: Jonathan Pryce, Adam Driver, Olga Kurylenko. Portugal-Gran Bretanya-França-Espanya-Bèlgica. VOSE. 133'. Projectió en DCP.

Després d’invertir-hi més de vint anys de la seva vida, Terry Gilliam aconsegueix portar a bon port la seva anhelada versió actualitzada de la novel·la de Cervantes, en la qual dona el protagonisme a un vell sabater que es creu el mateix Don Quixot i a un jove director de cinema nord-americà que intenta rodar la pel·lícula sobre el personatge en paisatges espanyols,

en un viatge estrany amb salts continus en el temps.

Dimarts 12 de març / 20.00 h

Presentació i col·loqui a càrrec de Terry Gilliam

Twelve Monkeys *Dotze micos*

Terry Gilliam, 1995. Int.: Bruce Willis, Brad Pitt, Madeleine Stowe, Christopher Plummer, Michael Chance. EUA. VOSC. 125'. Projectió en DCP.

Gilliam es va inspirar directament en *La jetée*, de Chris Marker, per rodar *Dotze micos*, en la qual Bruce Willis es mou entre el 2035 i el 1996 per intentar salvar la Terra d'un virus mortal introduït per un grup terrorista. “És una història complexa, una tragèdia estranya i, alhora, una història d'amor que tracta de la mort i la resurrecció. És difícil de

descriure perquè no és el típic producte de Hollywood, ja que exigeix al públic un petit esforç” (Terry Gilliam).

Dimecres 13 de març / 20.00 h

Presentació a càrrec de Terry Gilliam

Divendres 15 de març / 19.30 h

And Now for Something Completely Different *I ara quelcom completament diferent*

Ian Macnaughton, 1971. Int.: John Cleese, Graham Chapman, Eric Idle. Gran Bretanya. VOSC. 90'. Projectió en DCP.

Els successius treballs realitzats per a la televisió britànica al llarg dels anys seixanta van fonamentar la popularitat i el prestigi dels Monty Python, a la vegada que consolidaven l'organització del grup. *And Now for Something Completely Different*, el seu debut oficial al cinema, reuneix una selecció dels seus cèlebres esquetsos per a la sèrie *Monty*

Python's Flying Circus. Es va estrenar amb el títol *Se armó la gorda*.

Dijous 14 de març / 21.30 h

Dissabte 16 de març / 22.00 h

Brazil

Terry Gilliam, 1984. Int.: Jonathan Pryce, Robert De Niro, Ian Holm, Bob Hoskins, Kim Greist. Gran Bretanya-EUA. VOSC. 142'. Projectió en DCP.

Mitjançant el recurs de la contrautopia, Gilliam dibuixa un escenari dement en què el protagonista es resisteix a introduir-se. El subjecte que es negui a entrar en la maquinària d'aquest món serà marcat com a anormal i reduït a la clausura. La proposta del cineasta ens sorprèn pel seu barroquisme i, el que és més interessant, per la seva capacitat per plasmar laberints personals onírics que

s'entrellacen en la història i que poden arribar a confondre l'espectador. A *Brazil* tot és irreal, fins al punt que sembla que els dissenys de Garwood neixen d'una estranya barreja d'ambients postnuclears sofisticats i suburbis londinencs.

Diumenge 17 de març / 19.00 h

Dijous 21 de març / 20.00 h

Jabberwocky *La bestia del reino*

Terry Gilliam, 1977. Int.: Michael Palin, Max Wall, Deborah Fallender, Warren Mitchell, John Le Mesurier, Annette Badland. Gran Bretanya. VOSE. 100'. Blu-ray.

Especialitzats a reinventar la història mitjançant la paròdia (*La vida de Brian*, *Els cavallers de la taula quadrada*), els Monty Python desembarquen a l'edat mitjana i destrossen el mite de la princesa i el drac. "A Gilliam no li interessa tant burlar-se dels contes com de l'època, reconstruïda amb una gran seriositat i una magnífica escenografia. Els

temps foscos mai no s'havien vist tan ombrívols com en aquest film. Qualsevol personatge que es mou es cobreix de pols, fang o sang. Mai com ara no s'havia vist una edat mitjana tan esparracada i llardosa. El triomf còmic de Gilliam és el de fer acudits, de vegades molt divertits, entorn de la sordidesa de la vida portada a l'extrem màxim d'abjecció" (José Luis Guarner).

Dimarts 19 de març / 18.30 h

Dimecres 20 de març / 21.30 h

Monty Python and the Holy Grail

Los caballeros de la mesa cuadrada y sus locos seguidores

Terry Jones, Terry Gilliam, 1974. Int.: John Cleese, Michael Palin, Terry Jones, Terry Gilliam, Graham Chapman. Gran Bretanya. VOSE. 100'. Projectió en Blu-ray.

El primer treball específicament cinematogràfic dels Monty Python. El seu èxit considerable va impulsar poderosament la carrera del grup. És una paròdia del llegendari rei Artús i els seus cavallers.

Divendres 22 de març / 22.00 h

Dissabte 23 de març / 19.00 h

Time Bandits *Los héroes del tiempo*

Terry Gilliam, 1981. Int.: Craig Warnock, John Cleese, Sean Connery, Shelley Duvall, Katherine Helmond, Ian Holm. Gran Bretanya. VOSE. 113'. Projectió en Blu-ray.

Un nen és segrestat per un grup de nans que el porten de viatge per diferents èpoques de la història, en les quals pot establir contacte amb personatges que van des de Déu fins al mateix dimoni, passant per Napoleó, Agamèmnon o Robin Hood. Un viatge d'imaginació desbordant que fa palès el gust de Gilliam pels mons delirantment onírics, un gust que explotarà amb la posterior *Brazil*.

Dijous 28 de març / 20.00 h

Dissabte 6 d'abril / 19.00 h

The Fisher King *El rei pescador*

Terry Gilliam, 1991. Int.: Robin Williams, Jeff Bridges, Mercedes Ruehl, Amanda Plummer, Michael Jeter. EUA. VOSC. 137'. Projectió en DCP.

Jeff Bridges interpreta un cínic comentarista radiofònic que es desfà resolutivament del seu passat d'èxit professional i social en adonar-se que hi ha altres valors a tenir en compte. Una paràbola sobre els guanyadors en la competitiva societat occidental que, en la seva estrena, ens presentava la ciutat de Nova York sota un prisma nou i revolucionari, amb què la Grand Central Station pot convertir-se en un immens saló de ball, o els edificis poden esdevenir castells medievals.

Divendres 29 de març / 17.00 h

Dijous 4 d'abril / 21.30 h

The Adventures of Baron Munchausen *Les aventures del baró Münchhausen*

Terry Gilliam, 1988. Int.: John Neville, Sarah Polley, Eric Idle, Uma Thurman, Robin Williams, Charles McKeown, Winston Dennis, Jack Purvis, Jonathan Pryce, Oliver Reed,. RFA-Gran Bretanya. VOSC. 125'

Per complaure una nena, el baró Münchhausen promet deslliurar Constantinoble, assetjada pels turcs. Semblava cantat que Terry Gilliam acabaria trobant-se amb un altre impenitent apassionat de la recreació fantàstica com ho va ser Karl Friedrich Hieronymus, més conegut per baró de Münchhausen. Les seves increïbles aventures van

ser posades en imatges per Gilliam sense tenir en compte les despeses, fins a convertir-se en la producció més cara del cinema europeu fins aleshores.

Dimarts 2 d'abril / 21.30 h

Diumenge 14 d'abril / 16.30 h

Fear and Loathing in Las Vegas *Por i fàstic a Las Vegas*

Terry Gilliam, 1998. Int.: Johnny Deep, Benicio del Toro, Tobey Maguire, Ellen Barkin, Gary Busey, Christina Ricci, Mark Harmon, Cameron Diaz, Katherine Helmond. EUA. VOSC. 118'

Basada en el demolidor *best-seller* de Hunter S. Thompson, que es va convertir en el manifest contracultural americà dels anys setanta, narra el viatge salvatge que, atipats d'alcohol i psicotròpics, fan a Las Vegas el periodista Raoul Duke (alter ego de Hunter S. Thompson) i el seu company, el Dr. Gonzo, dos personatges que, profundament desenganyats amb el país, se submergeixen en l'extravagància i la bogeria.

“Terry Gilliam ha dinamitat la gramàtica cinematogràfica amb aquest film insòlit, un experiment polimòrfic que només admet dues reaccions: irritació exagerada o admiració incondicional” (Sergi Sánchez).

Dimecres 3 d'abril / 21.30 h

Dissabte 27 d'abril / 19.30 h

The Brothers Grimm *Els germans Grimm*

Terry Gilliam, 2005. Int.: Matt Damon, Heath Ledger, Monica Bellucci, Jonathan Pryce, Peter Stormare, Lena Headey. Txèquia-Gran Bretanya-EUA. VOSC. 118'

“Els contes dels germans Grimm són foscos, per mi era important no fer una versió moderna insípida. Són contes que em feien molta por quan era petit però que alhora m’agradaven molt. La idea bàsica del film és crear un conte dins d’un conte. Els dos germans són presentats com a estafadors, però després es veuen forçats a creure en els fets que narren, en els contes de fades que ells interpretaven com a part d’una farsa per aconseguir diner fàcil” (Terry Gilliam).

Diumenge 7 d’abril / 21.30 h

Divendres 19 d’abril / 19.00 h

The Imaginarium of Doctor Parnassus *El imaginari del doctor Parnassus*

Terry Gilliam, 2009. Int.: Christopher Plummer, Heath Ledger, Lily Cole, Andrew Garfield, Tom Waits, Colin Farrell, Jude Law, Johnny Depp. Gran Bretanya-França-EUA-Canadà. VOSC. 122'

El doctor Parnassus té un xou itinerant i una habilitat extraordinària per guiar la imaginació del públic, però sobre ell recau una maledicció secreta a causa d’un pacte que va fer amb el diable. L’actor Heath Ledger va morir enmig del rodatge i va obligar Terry Gilliam a redimensionar el seu personatge transformant-lo tres cops amb els

rostres de Johnny Depp, Jude Law i Colin Farrell. Mitjançant una elaborada posada en escena, aquesta nova col·laboració entre Gilliam i el guionista Charles McKeown convida l’espectador a reflexionar sobre la imaginació i la seva capacitat per millorar la condició humana i alliberar les persones.

Dimecres 10 d’abril / 21.30 h

Dimarts 23 d’abril / 18.30 h

The Zero Theorem *Teorema zero*

Terry Gilliam, 2013. Int.: Christoph Waltz, Mélanie Thierry, David Thewlis, Lucas Hedges, Matt Damon, Tilda Swinton, Ben Whishaw, Peter Stormare. Romania-Gran Bretanya-França-EUA. VOSE. 107'

Un geni excèntric de la informàtica viu en un món corporatiu controlat per una figura fosca anomenada Direcció. Reclòs en l'interior d'una capella en ruïnes, treballa en la solució d'un teorema estrany, un projecte que podria descobrir la veritat sobre la seva ànima i el significat -o l'absurd- de l'existència. Una reacció al món

actual que presenta l'ésser humà aïllat dels seus semblants per la tecnologia i enfrontat al sistema, amb elements que recorden *Brazil* (1985).

Dijous 18 d'abril / 21.30 h

Diumenge 21 d'abril / 19.00 h